

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobkyně **G. B.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 60 Az 107/2004 – 49, ze dne 24. 2. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1735/VL-19-08-2004, ze dne 5. 5. 2004. Rozhodnutím správního orgánu byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatelka neuvedla ve správním řízení žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit její případné pronásledování z důvodů podle ust. § 12 zákona o azylu. Správní orgán proto rozhodl v souladu se zákonem, zamítl-li žádost stěžovatelky jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Namítala-li stěžovatelka zcela obecně porušení procesního předpisu žalovaným, neshledal krajský soud tyto výtky důvodnými. Správní orgán si podle jeho názoru opatřil dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti žádosti žalobkyně. Nelze mu vytýkat ani porušení ust. § 32 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť správní orgán je povinen zjistit skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které stěžovatelka uvedla v průběhu

správního řízení. Žalovanému tak nelze vytýkat, že ve svém rozhodnutí nereagoval na skutečnosti, které stěžovatelka v průběhu azylového řízení neuvedla. Z protokolu o pohovoru k žádosti, který byl se stěžovatelkou proveden, vyplývá, že na závěr pohovoru byla vyzvána k seznámení s podklady rozhodnutí a k jejich doplnění. Rozhodnutí žalovaného má náležitosti vyžadované § 47 správního řádu. V jeho odůvodnění je uvedeno, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a použití právních předpisů. Rozhodnutí bylo vydáno oprávněnou osobou; ve správním spise je uložen jeho originál s razítkem, uvedením jména, příjmení, funkce a podpisem ředitele Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR. Krajský soud proto v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek krajského soudu v Ostravě z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedla, že důvodem její žádosti o azyl byl od počátku azylového řízení zájem na sloučení rodiny, neboť její manžel a syn se nacházejí na území ČR. Dalším důvodem bylo její pronásledování jako člena sociální skupiny nezaměstnaných ze strany ukrajinských státních orgánů. Pojem pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu je podle jejího názoru naplněn tím, že jí státní orgány nedokážou zajistit možnost opatřovat si hmotné prostředky prací. Stěžovatelka se proto domnívá, že by jí mohl svědčit některý z důvodů pro udělení azylu. Krajskému soudu pak vytýká, že se s ohledem na její situaci dostatečně nevypořádal s otázkou, zda v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. S ohledem na uvedené navrhl stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 25. 4. 2005 popřel oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě byla vydána v souladu s právními předpisy. Pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky a na vydané rozhodnutí.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu podala stěžovatelka dne 15. 4. 2004, pohovor k žádosti byl proveden v přijímacím středisku Vyšní Lhoty dne 3. 5. 2004 na žádost stěžovatelky v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice. Do České republiky přicestovala stěžovatelka za manželem a starším synem, kteří zde pracují. Poprvé přijela již v roce 2002. Asi v prosinci 2003 bylo rozhodnuto o jejím správním vyhoštění. Změnila si proto jméno a vyřídila nový cestovní doklad, aby mohla opět do ČR. O azyl žádá, protože by zde chtěla žít s rodinou (dříve o možnosti požádat o azyl nevěděla). Se státními orgány na Ukrajině nikdy žádné problémy neměla, v případě návratu jí zde nic nehrozí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, vylučuje naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu, posouzení žádosti podle § 12 tohoto zákona. Jelikož jsou pak výroky o neudělení azylu podle § 13 a § 14

zákonu o azylu podmíněny negativním rozhodnutím podle § 12 cit. zákona, není za situace, kdy správní orgán rozhodne podle § 16 zákona o azylu, možné, aby zároveň rozhodl podle § 12, resp. §§ 13 či 14 zákona o azylu. Nesouhlasí-li proto stěžovatelka s tím, že jí nebyl udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, napadá ve skutečnosti neexistující výrok a mívá tak podstatu vydaného správního rozhodnutí. Jediný potenciálně úspěšný způsob, jak vyvrátit rozhodnutí žalovaného, je v dané situaci možný zpochybněním podmínek pro zamítnutí její žádosti jako zjevně nedůvodné, tzn. uvedením skutečností, svědčících o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu. Žádné takové důvody však stěžovatelka neuvedla. Začala-li pak v řízení před soudem tvrdit, že je pronásledována jako členka sociální skupiny nezaměstnaných, pokládá Nejvyšší správní soud toto tvrzení za účelové, nepodložené (pracovní vztahy ukončila sama) a z hlediska azylového řízení irrelevantní.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. června 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu